

Hồng Bào Quái Nhân

Chương 78 : Chương 78: Tưởng tải súng ống hóa ra tải đá

Mọi người kinh hãi nhìn về phía phát ra thanh âm thì thấy một lão già mặc áo vải, thân thể cường kiện đang rẽ cành lá bước ra.

Du Hữu Lượng kinh hãi hơn mọi người, vì lão này chẳng phải ai xa lạ mà chính là họ Tiền đã sát hại song thân chàng và chàng mới chạm trán lão hồi sáng sớm.

Tiền Kim Ngô nhân lúc mọi người đang để ý vào lão mới đến, liền lướt qua mình Hà Thất Mạnh, thò tay móc trong bọc vải trắng lấy một cây tiểu trượng khắc hình Phật màu xanh...

Pháp Minh thiền sư đột nhiên biến sắc miệng lẩm bẩm:

- Lục Ngọc Phật Trượng!... Lục Ngọc Phật Trượng!...

Tiền Kim Ngô cầm cây trượng Phật giơ cao lên nói:

- Thấy cây trượng này cũng như thấy chưởng môn. Pháp Minh! Người còn chưa lùi ư?

Pháp Minh thiền sư người run lên nhưng thủy chung vẫn không di động.

Tiền Kim Ngô cười lạt một tiếng giơ tay lên. Một thanh đoản kiếm đen sì lấp lánh trước mắt Đỗ, Bạch nhị hiệp. Trong lúc nhất thời, uy thế của hai người hoàn toàn mất hết, đứng nhìn cây đoản kiếm ngơ ngẩn xuất thần.

Đỗ Nguyên Xung ấp úng nói:

- Thanh Kim nhật thất của phái Hoa Sơn... quả nhiên ở trong tay lão rồi...

Tiền Kim Ngô hỏi:

- Các vị còn chống đối với lão phu nữa chăng?

Đỗ Nguyên Xung thấy tình thế biến đổi trong chớp mắt. Hồi lâu y nghiên răng nói dần từng tiếng:

- Bất luận trường hợp nào, chúng ta cũng phải hỏi cho ra vạ này.

Bạch Nhị hiệp gật đầu đáp:

- Đúng thế! Dù chúng ta có bị trục xuất khỏi phái Hoa Sơn cũng chẳng thể bỏ qua vạ này.

Tiền Kim Ngô không khỏi ngơ ngác. Hắn định đem vật báu trấn sơn của phái Thiếu Lâm và phái Hoa Sơn đưa ra là môn đồ hai phái này chỉ còn đường cúi đầu nghe lệnh. Ngờ đâu sự thực đã ra ngoài điều tiên liệu. Ban đầu Pháp Minh ở phái Thiếu Lâm và Đỗ, Bạch nhị hiệp ở Hoa Sơn phủ nhận môn hộ, bây giờ họ thấy tín vật của bản môn cũng coi tầm thường.

Hắn nghĩ tới đây mắt cả bình tĩnh, liền nói:

- Coi thường tín vật của bản môn thì chẳng khác gì tội khi sư diệt tổ. Chuyện này anh hùng thiên hạ nghe thấy là không hay đâu.

Đỗ Nguyên Xung đáp:

- Bọn ta đã cân nhắc lợi hại rồi, Tiền cục chủ bắt tất phải nói nữa.

Tiền Kim Ngô ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Tiền mõ hãy hỏi một câu:

sao các vị biết trước lão phu lấy được tín vật của hai phái?

Đỗ Nguyên Xung trầm ngâm đáp:

- Ngày bản phái mất cắp cây Kim nhật thất, bọn ta có tiếp được một phong thư gửi đến phái Hoa Sơn...

Pháp Minh thiên sư lộ vẻ kinh ngạc buột miệng hỏi:

- Phải chăng trong đó có bức họa một lão già mặc áo đại hồng thư danh "vô danh thị"?

Đỗ Nguyên Xung gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Pháp Minh thiền sư thở phào một cái nói:

- Bảo vật của tề phái cũng mất trong trường hợp tương tự.

Tiền Kim Ngô hỏi:

- Trên phong thư còn viết chữ nói về việc gì? Tiền mỗ muốn nghe được chẳng?

Bạch nhị hiệp đáp:

- Có đến hàng trăm chữ nhỏ bé như đầu ruồi, đại ý nói muốn truy tầm bảo vật bị thất lạc thì tìm đến Tiền Kim Ngô ở Kim Ngô tiêu cục. Ngoài ra không còn chi tiết nào khác...

Tiền Kim Ngô không nhin được hỏi:

- Sao các hạ không nói nốt đi?

Bạch nhị hiệp đáp:

- Người thư danh "Vô danh thị" nhắc tới Tiền cục chủ mới tiếp một món hàng chuyển vận đến Kiến Châu. Món hàng đó là...

Y dừng lại không nói nữa.

Lão họ Tiền từ lúc xuất hiện đến giờ chưa nói câu nào đột nhiên tiến lên mấy bước, lớn tiếng hỏi:

- Món hàng đó là gì? Sao không nói nốt đi?

Bạch nhị hiệp trầm giọng giần từng tiếng:

- Là súng ống.

Mấy tiếng này họ Bạch vừa nói ra khỏi cửa miệng, mọi người đều sợ hãi đến thộn mặt ra.

Du Hữu Lượng la thảm:

- Nghe nói súng ống là món lợi khí của Tây Dương, bắn bằng đạn. Tắm thân huyết nhục không chống nổi. Hỏa khí này mà đưa đến Nữ Chân thì có khác gì hổ thêm cánh, rất nguy hại cho quân sĩ bên mình.

Chàng không nhẫn nại được cùng lên tiếng:

- Tiền Kim Ngô! Lão là người trong Hoa Hạ mà lại cam tâm thêm cánh cho cọp, khiến người ta không sao hiểu được.

Bây giờ chàng không nể nang gì Tiền Kim Ngô nữa, nên chẳng cần ăn nói lịch sự.

Tiền Kim Ngô mặt xám như tro tàn lớn tiếng:

- Người... người đừng nói càn.

Bạch nhị hiệp nhìn Pháp Minh thiền sư hỏi:

- Đại sư! Bạch mõ có bịa ra câu nào không?

Pháp Minh thiền sư nghiêm nghị đáp:

- Ý trong thư quả đúng như vậy. Nếu Tiền thí chủ tỵ vấn tâm không có điều gì hổ thẹn thì sao chẳng mở tiêu xa để cõi mối hoài nghi cho mọi người?

Bọn tiêu sư nhao nhao lên, mỗi người nói một câu:

- Phải lắm! Phải lắm!

- Tiền cục chủ mà không mở hàng hóa ra thì lão gia chẳng thà chịu mất năm ngàn lạng bảo tiêu tiền thù lao, quyết không đi. Nếu bỏ đi thì chúng ta đi hết.

Tiền Kim Ngô quát to:

- Đừng có vọng động.

Thiếu nữ hoa lệ đến bên Du Hữu Lượng nói:

- Người thấy cả rồi chứ? Trước kia ta nói lão họ Tiền ck phải hảo nhân. Ta muốn người giúp sức để đoạt xe tiêu mà ma người chẳng chịu.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Sao cô nương biết trong xe tiêu chứa toàn súng ống?

Thiếu nữ hoa lệ ấp úng đáp:

- Ta... nghe lời đại ca cùng Viên đại soái mật đàm với nhau rồi không nhận được, lén lút chạy trốn ra.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Lệnh huynh là Tổ...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên họ Tiền miệng lảm nhảm:

- Súng ống... súng ống... Nếu vậy thì tướng quân họ Tổ dọc đường đã nói với ta đúng là sự thực. Lão Tiền thật là hồ đồ, bị người lợi dụng mà không hay...

Võ tướng trung niên là Hạ Khiêm hỏi:

- Các hạ gặp Tổ tướng quân ở đâu?

Lão họ Tiền đáp:

- Chúng ta gặp nhau ở dọc đường một cách ngẫu nhiên. Cước trình của lão phu còn nhanh hơn y chạy ngựa nên tới đây trước.

Dứt lời lão bảo Tiền Kim Ngô:

- Tiên Kim Ngô! Các hạ hãy giao lại Kim Nhật Thất và Lục Phật trượng chi lão phu.

Tiên Kim Ngô lùi lại một bước hỏi:

- Sao? Bảo vật của hai phái... chính lão đã đưa đến tiêu cục kia mà? Sao lão đưa ra rồi lại đòi về?

Lão họ Tiên đáp:

- Lão phu nghe lời họ Du lấy cắp bảo vật mà không hiểu rõ nội tình. Bây giờ các hạ có hoàn lại hay không?

Tiên Kim Ngô máy môi nhưng không nói gì. Lão họ Tiên nói tiếp:

- Hãy coi chừng! Lão phu muốn động thủ đoạt lại đây.

Lão sấn đến trước mặt Tiên Kim Ngô, song chưởng thấp thoáng. Tiên Kim Ngô khẽ quát một tiếng, dùng khuỷu tay uỳnh ngược lại.

Lão họ Tiên liền biến thế hư nhiều hơn thực, mà lại dùng hư tấn công bên địch.

Hư thực biến hóa thiên hình vạn trạng, khiến người ta khó nổi để phòng cho xiết.

Tiên Kim Ngô lùi lại mấy bước liền mà mà vẫn không dời xa được đối phương. Bỗng nghe tiếng rú khẽ vang lên. Tiên Kim Ngô loạng choạng

lùi lại mấy bước.

Lão họ Tiền đứng ngoài xa một trượng vẻ mặt rất ung dung, cây Lục Phật trượng và Kim nhật thất trong tay lão, ánh dương quang chiếu vào lấp loáng.

Tiền Kim Ngô làm cục chủ một tiêu cục lớn nhất trong võ lâm. Bản lĩnh cao thâm của lão đã nổi tiếng giang hồ. Thế mà hiện giờ mới một chiêu hấn đã bị đoạt mất bảo vật trên tay, khiến mọi người kinh hãi đến thộn mặt ra.

Lão họ Tiền nghĩ thầm trong bụng:

- Tiền Kim Ngô bản lĩnh cao cường, không ai dám coi thường. Vừa rồi nếu ta không thi triển thủ pháp "Thiên tinh ảo ảnh" thì e rằng khó mà thành công.

Lão rung tay một cái, liệng hai món bảo vật trả lại Pháp Minh thiền sư và Đỗ Nguyên Xung.

Pháp Minh đón lấy cây Lục Phật trượng chuồn vào bọc rồi nói:

- Tấm lòng chính nghĩa của thí chủ chưa mất, khiến bản tăng rất kính ngưỡng.

Tiền lão thản nhiên không nói gì, Đỗ Nguyên Xung lên tiếng:

- Trong lòng Đỗ mỗ hãy còn nhiều nghi vấn, chẳng nói ra thì trong lòng ầm ức không chịu nổi.

Lão họ Tiền hỏi:

- Đại hiệp có điều chi nghi ngại xin cứ nói ra.

Đỗ Nguyên Xung hỏi:

- Phải chăng phong thư kia là lão trượng lưu lại?

Lão họ Tiền đáp:

- Đúng thế!

Lão thừa nhận một cách thẳng thắn. Mọi người đều lộ vẻ kinh nghi.

Pháp Minh la thất thanh:

- Thí chủ muốn nói? Người ăn cắp bảo vật là các hạ, người lưu thư lại chỉ thị cho bọn bản tăng theo dõi bảo vật, lại tiết lộ ra Tiền cục chủ chở sủng cũng là các hạ. Các hạ còn giao bảo vật cho Tiền cục chủ. Người cầm lấy bảo vật sai khiến bản tăng cũng là các hạ?

Lão Tiền đáp:

- Đúng thế! Mọi việc đều do lão phụ hết.

Mọi người càng kinh hãi hơn, vì ba điểm này rất phức tạp. Nếu đó là hành vi của một người thì lại mâu thuẫn nhau khiến người ta không hiểu

được. Pháp Minh hỏi:

- Dám hỏi thí chủ hành động như vậy thì động cơ ở chỗ nào?

Lão họ Tiền trợn mắt lên hỏi lại:

- Thiền sư hỏi lão phu, lão phu biết đi hỏi ai?

Lão gục gặc cái đầu ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Lão phu đi truy vấn lão họ Du. Đây là hấn đặt hàng lão phu. Lão phu muốn hỏi hấn mưu đồ chuyện gì?

Du Hữu Lượng nghe nói chấn động tâm thần nghĩ bụng:

- Cứ tình hình này mà xét đoán thì Hồng Bào lão quái dường như đã cấu kết với Đa Nhĩ Cổn ở nước Nữ Chân để hành động tác ác. Nếu sự thực đúng như ý nghĩ của ta thì phải thận trọng mới được.

Tiền Kim Ngô chấn động tâm thần, la thất thanh:

- Người hóa chủ chuyển tiêu này cũng là người mặc áo Hồng bào họ Du. Hấn bức bách Tiền mỗ đưa hàng tới Kiến Châu. Thế mà... thế mà chính hấn lại đưa thơ thông tri có phái Thiếu Lâm biết là trong xe đặng súng ống, khiến cho Tiền mỗ hoang mang chẳng hiểu làm sao.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tiền cục chủ bị uy hiếp mà phải làm ư?

Tiền Kim Ngô lộ vẻ cực kỳ đau khổ đáp:

- Dù Tiền mỗ không biết gì cũng là hiểu đại nghĩa. Từ ngày mất mẹ già ruột gan bối rối mà cam bẽ tiếp thụ món hàng này.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Phải chăng Hồng Bào Nhân họ Du đến cướp từ đường của cục chủ?

Tiền Kim Ngô gật đầu. Mọi người trong trường biết rõ nội tình rồi không coi lão là thù nghịch mà chỉ là kẻ đáng thương.

Ai cũng nghĩ bụng:

- Không ngờ Tiền Kim Ngô lại là con người chí hiếu. Cử động này tuy có lỗi lầm, nhưng cũng không nặng lắm...

Võ tướng trung niên Hạ Khiêm thủng thẳng hỏi:

- Tiểu tướng vận tải súng ống đến thành Ninh Viễn thì Tiền cục chủ có điều chi dị nghị không?

Tiền Kim Ngô nhăn nhó cười đáp:

- Tướng quân cho đẩy cả mười hai cỗ xe tiêu đi quách!

Hạ tướng quân toan gọi quân sĩ thì đột nhiên trên con đường nhỏ trước mắt cát bụi tung bay. Chỉ trong chớp mắt mười mấy người kỵ mã đã tới nơi.

Viên lãnh đội tướng quân thân thể cao lớn, ngồi trên mình ngựa oai phong lẫm liệt. Phía sau y một quân sĩ cầm lá cờ lớn thêu chữ "Tổ" phát phơ trước gió.

Hạ tướng quân cả mừng nói:

- Tổ tướng quân đến đã vừa may.

Tổ tướng quân gật đầu xuống ngựa nhìn Du Hữu Lượng nói:

- Tiểu tướng vâng mệnh Viên đại soái đến đây gặp Hạ tướng quân không ngờ lại được gặp cả Du huynh, thật là khoan khoái!

Vị tướng quân này chính là Tổ Đại Thọ, đã cùng Du Hữu Lượng kết giao ở Ninh Viễn, nên lão nói ra những lời rất thân ái.

Du Hữu Lượng hỏi:

- Tổ tướng quân vẫn mạnh giỏi chứ?

Tổ Đại Thọ chưa kịp trả lời thì thiếu nữ hoa lệ đứng bên tiến lại nói:

- Té ra các vị đã quen biết nhau! Đại ca! Đại ca sao lại quen anh chàng ngớ ngẩn này? Tiểu muội vẫn chưa biết vụ đó.

Tổ Đại Thọ vừa cười vừa mắng cô:

- Tiểu Lăng! Người đi đâu là gây chuyện đến đó.

Lão trợn mắt lên hầm hầm nhìn cô, trách cô không biết giữ phận mình. Nhưng ngày thường nuông chiều cô đã thành thói quen, bây giờ đột nhiên muốn lập lại uy quyền của huynh trưởng không phải là chuyện dễ.

Hạ tướng quân thấy Tổ Đại Thọ nói chuyện không đâu sợ mất thì giờ xảy chuyện bất trắc liền nói:

- Tổ tham tướng! Món hàng đó...

Tổ Đại Thọ ngắt lời:

- Món hàng đó ư? Cứ để lại đây cho bọn Tiểu sư xử trí.

Hạ tướng quân tưởng mình nghe lầm, hỏi lại:

- Sao? Tham tướng bảo chúng ta bỏ mặc mười hai xe tiêu này rồi tay không trở về Ninh Viễn ư?

Tổ Đại Thọ gật đầu.

Hạ Khiêm lại hỏi:

- Tổ Tham tướng có biết những xe này tải vật gì không?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Dĩ nhiên ta biết rõ.

Hạ Khiêm hỏi:

- Thế thì phải rồi. Nên biết mười hai cỗ xe tải đây thì có đến năm ngàn cây súng. Món lợi khí này bất luận lọt vào tay bên địch hay lọt vào tay ta cũng làm cho chiến lực mạnh lên rất nhiều, ảnh hưởng ra đến ngàn dặm. Sao chúng ta lại để mặc họ xử trí được?

Tổ Đại Thọ chậm rãi đáp:

- Mười hai xe chở đá cục thì chiến lực làm gì mà phát sinh ảnh hưởng?

Lão nói câu này khiến mọi người trợn mắt líu lưỡi. Tiền Kim Ngô buột miệng hỏi:

- Đá cục ư? Tham tướng bảo trong xe tiêu chứa đầy đá cục?

Hạ Khiêm cũng lộ vẻ hoài nghi nói:

- Tổ Tham tướng nói giỡn rồi. Kim Ngô tiêu cục...

Tổ Đại Thọ ngắt lời:

- Đại Thọ này không bao giờ nói đùa.

Tiền Kim Ngô đột nhiên phát ra tràng cười rộ nói:

- Không có lý! Hồng Bào Nhân họ Du lúc đưa mười hai cái rương có cho tiêu cục đã dặn kỹ Tiền mỗ trong rương đựng hỏa khí, chứ có sao mà tướng quân đây lại bảo là đá cục... Cáp ải tử! Vạn Đại Cương! Hai người mở rương gỗ trong xe ra để mọi người coi.

Lão lùn và Vạn Đại Cương "Dạ" một tiếng rồi cùng các tiêu sư mở cửa xe lấy những rương gỗ nặng nề ra rồi dùng búa phá rương.

Mọi người đưa mắt nhìn vào thì hiển nhiên là những hòn đá hoa cương, chẳng có súng ống gì hết.

Ai nấy kinh hãi đến thộn mặt ra. Hồi lâu Tiền Kim Ngô mới hỏi:

- Vụ này giải thích thế nào?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Lão phải hiểu chứ, sao lại hỏi ta.

Tiền Kim Ngô nói:

- Tiền mỗ nghĩ mãi mà không sao hiểu được. Hồng Bào Nhân họ Du đến khuyên dụ tặc cục, yêu cầu tặc cục đem mười hai cái rương đá cục này đưa đến Kiến Châu ở nước Nữ Chân! Chẳng lẽ đây là một trò chơi?

Du Hữu Lượng nói:

- Câu chuyện này chẳng phải giản dị như vậy. Chắc hành động của họ Du muốn làm rối óc mọi người.

Tô Đại Thọ vỗ tay tán thành:

- Lời cao kiến của Du huynh quả hữu lý. Sự thực sau khi hấn gửi đồ Kim Ngô tiêu cực rồi phao ngôn khắp nơi, cố ý dẫn dụ chúng ta chỉ lưu tâm đến những xe hàng này, hấn sẽ lợi dụng chỗ sơ hở, đưa súng thật bằng xe ngựa theo đường nhỏ vận đến Kiến Châu...

Mọi người nghe nói như ngủ mê chợt tỉnh, Tô Đại Thọ lại nói tiếp:

- Kế liên hoàn của hấn tuy tuyệt diệu nhưng không bịt mắt được Viên đại soái. Sáng sớm hôm nay lão nhân gia đã sai tham tướng La Đại Tân dẫn trăm quân sĩ đi về phía Tây bình, quả nhiên chẹn đường bắt được súng ống. Cả xe ngựa cũng áp giải về thành Ninh Viễn.

Hạ tướng quân tán dương:

- Viên đại soái liệu việc như thần. Bọn ta là bọn phàm phu tục tử chẳng thể bì kịp trong muôn một.

Tô Đại Thọ nghiêm nghị nói:

- Việc quân cấp bách ở phía trước mà đại soái đòi cáo lão về nhà.

Hạ Khiêm kinh ngạc hỏi:

- Chuyện đó có thật không?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Đại soái đã quyết định sáng mai thượng lộ về kinh, nhưng không muốn để ảnh hưởng đến tướng sĩ, nên vẫn giữ cơ mật. Chẳng lẽ Hạ tướng quân còn chưa biết ư?

Hạ Khiêm lộ vẻ lo âu hỏi:

- Sau khi bị vây hãm ở Quang Ninh, Viên đại soái vâng lệnh thu thập bại binh, chỉnh tu quân mã, đánh đâu được đấy. Nếu không có đại soái thì ai là người giữ nổi bờ cõi? Sao Tổ tham tướng không khuyên giải?

Tổ Đại Thọ đáp:

- Viên đại soái ngồi không yên vị vì Ngụy Trung Hiền chuyên quyền. Đại soái không về phe với hắn nên hắn đem lòng ghen ghét. Sau trận thắng ở Cẩm Ninh, văn võ trong triều mấy trăm người được thăng trật. Con Ngụy Trung Hiền cũng được gia phong Tước bá. Chính đại soái chỉ thăng một trật mà gian đảng cũng còn dưng sớ hạch tội bãi miễn. Đại soái cáo lão thật có chỗ khổ tâm. Đại Thọ có khuyên giải cũng bằng vô dụng.

Lão nói tới đây nỗi lòng bi phẫn, thở dài than rằng:

- Trong triều có gian đảng thì chẳng bao giờ danh tướng lập công được ở bên ngoài. Câu này thật là đúng lắm.

Mọi người cùng cảm khái muôn vàn. Hồi lâu lão họ Tiền mới lên tiếng:

- Tử tư giúp đỡ nước Ngô tịnh. Viên Sùng Hoàn có quan hệ đến sự tồn vong của bản triều. Tổ tướng quân nên rành khuyên can...

Lão nói rồi vọt vào con đường nhỏ phía trước lướt đi.

Du Hữu Lượng chợt nhớ tới lúc ở tiểu lâu nghe thấy Nguyên Nguyên tăng và Tâm Di hòa thượng định bàn kế hoạch, không hiểu tại sao bây giờ chàng đối với lão họ Tiên lại phát sinh hảo cảm. Trong lúc nhất thời chàng quên bẵng đối phương là hung thủ sát hại song thân.

Chàng thấy lão họ Tiên đi xa rồi liền chấp tay nhìn Tổ Đại Thọ nói:

- Tiểu tử có việc xin đi trước một bước.

Tổ Tiểu Lăng thấy Du Hữu Lượng muốn bỏ đi, cô bồn chồn trong dạ, chẳng kể gì đến bao nhiêu người dòm ngó, vươn tay ra giữ chàng lại. Nhưng Du Hữu Lượng xoay mình vọt đi.

Tổ Tiểu Lăng ngơ ngác nhìn bóng sau lưng Du Hữu Lượng cho tới khi mất hút. Trong lòng cô nổi lên mối băng khuâng khôn tả.

Tổ Đại Thọ nhanh mắt đã nhìn thấy mọi cử động của cô liền nói:

- Mọi tử! Chúng ta trở về Ninh Viễn quách.

Tổ Tiểu Lăng ngơ ngẩn gật đầu.

Tổ Đại Thọ nhìn Pháp Minh và Đổ, Bạch nhị hiệp ngỏ lời tạ ơn rồi cùng

Hạ tướng quân lên ngựa trở về.

Pháp Minh thiên sư cũng từ biệt bọn Kim Ngô tiêu cục ra đi. Khi mọi người đi xa rồi, Đổ, Bạch nhị hiệp vẫn đứng yên không nhúc nhích. Bạch nhị hiệp hỏi:

- Đại ca! Đại ca nhận xét vụ này ra làm sao?

Đổ Nguyên Xung trầm ngâm đáp:

- Những cái mình mắt thấy tai nghe chưa rõ được Tổ cô nương với Du huynh đệ có mối liên quan thế nào?

Bạch nhị hiệp hỏi:

- Chúng ta về tới Hoa Sơn sẽ phúc đáp Ngũ muội ra làm sao?

Đổ Nguyên Xung đáp:

- Thiệu Quyên ư? Chỉ có cách nói thực những điều mắt thấy tai nghe cho y biết...

Hai người vẽ mặt trầm ngâm vẫn đứng đối diện cho tới lúc vừng thái dương đã lặn về Tây.

Lúc này Du Hữu Lượng đang rượt theo lão họ Tiên. Chàng tăng gia cước lực đi thật nhanh, chạy chừng hơn một giờ thì thấy lão họ Tiên đi trên cây cầu gỗ cách đó chừng năm trượng.

Du Hữu Lượng tự hỏi:

- Tát Lạp Kiều đây rồi. Chẳng hiểu Tiền Kế Nguyên đã đến chưa?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì đầu cầu bên kia một cặp nam nữ thanh niên từ từ đi tới. Thiếu niên mình mặc áo xanh. Chính là Tiền Kế Nguyên.

Thiếu nữ đi bên Tiền Kế Nguyên mặc áo trắng chùng đến gót. Du Hữu Lượng vừa ngó thấy đã nhận ra là thiếu nữ mà chàng đã gặp ở Lâm Giang lâu.

Lão họ Tiền thấy hai người xuất hiện liền rảo bước tiến lên Tiền Kế Nguyên cất tiếng gọi:

- Tổ phụ! Tổ phụ dời khỏi Lạc Anh Tháp từ hồi nào?

Lão họ Tiền lộ vẻ khích động đáp:

- Hảo hài tử! Mấy năm trời ngươi sớm tối bầu bạn với ta ở trong tháp. Ngươi đi khỏi hai tháng, ta lại cùng Tả lão nhi gây lộn một trận rồi tức mình ra khỏi tòa Thạch tháp đó.

Tiền Kế Nguyên nói:

- Tả lão tiên bối xử lý vụ này không được đường hoàng, thật khó khiến người ta tâm phục.

Lão họ Tiên gục gặc cái đầu liếc mắt nhìn thiếu nữ áo trắng đi bên cạnh
gã hỏi:

- Vị tiểu cô nương này là ai?

LINK Truyện:

Hồng Bào Quái Nhân <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hong-bao-quai-nhan-3570144.html>

LINK Chương này:

Chương 78: Tưởng tải súng ống hóa ra tải đá
<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/hong-bao-quai-nhan-3570144/chuong-78.html>